

MÁ PRVNÍ ROLE? OCAS ČÍNSKÉHO DRAKA

Rozhovor s režisérem a lektorem Adamem Doležalem

Loni ses ve Volyni objevil jako úspěšný režisér, letos už tě tady máme jako člena lektorského sboru. Jak se to přihodilo?

To sám nevím. Znamí z Brna mě oslovili, zda s nimi nechci dělat špíl. Měl jsem zrovna volno, tak jsme se pustili do Grönholmovy metody. To, že se dostali až na národní přehlídku Divadelní Piknik, už není moje zásluha. Od premiéry jsem se o inscenaci nestaral. Využil jsem jejich cestu sem ke krátké dovolené. Běžela sezóna, byl jsem v porotách několika krajských přehlídek, třeba na Divadelní Třísce v Praze nebo v Červeném Kostelci a Simona Bezoušková mě oslovila, jestli nechci do poroty sem. A já jsem tu nabídku rád využil.

A najednou jsi sám postoupil o úroveň výš, z porotce krajských přehlídek na národní přehlídku...

Je pravda, že je to bleskový vzestup. Zadržitelný vzestup.

Měl jsi dosud zkušenost třeba s národními přehlídkami jiných druhů divadla?

Jen jsem byl kdysi v porotě národní přehlídky divadla pro děti Popelka Rakovník, ale to už je hodně dávno.

Když působíš jako lektor, dokážeš najít hranici, abys třeba i po nepovedeném představení soubor ještě víc nedorazil a spíš mu pomohl?

Je to těžká disciplína. Snažím se jim to říct spíše diplomaticky a ne je rovnou posílat od divadla. To není můj úkol. Snažím se a záleží i na souboru, co si z toho chce vzít. Když vidím rozbor, při kterém nás má soubor „na salámu“, neříkám jim moc víc, než jednoduché připomínky. Ale hodně se souborům snažím říkat, jak to dělat líp, než jim o hlavu omlátit, že to dělají špatně.

Sám máš kořeny v amatérském divadle?

No jeje. Začínal jsem v pěti letech, kdy jsem hrál ocas čínského draka. Byl jsem nejmenší, tak jsem byl na konci. A začal jsem v rakovnickém souboru hrát různé role, ovšem vždycky ty malé. Ocas, lesní duch v Tvrdohlavé ženě, jedno

slovo a dost. Přišlo mi to líto, chtěl jsem si zahrát víc, tak jsem si začal psát svoje hry. Ty ale byly tak dobré, že je nikdo nechtěl režirovat a musel jsem si je začít režirovat sám. A z hraní nic nebylo.

Takže herecké zkušenosti vlastně žádné nemáš?

Až na lesního ducha, ocas, klokánka a Saturnina ne.

A pak ses rozhodl stát profesionálem...

Z Rakovníka jsem se přesunul do Brna. Vystudoval jsem režii na DAMU a loni jsem obhájil doktorskou práci.

Kde mohou diváci vidět tvoji profesionální práci?

Všude možně po celé republice.

Nejsi nikde ve stálém angažmá?

Ne ne, jsem volnonožkař. Kde mě chtějí, tam pracuju. Trvale bydlím v Brně, ale třeba loni jsem tam byl za celý...

Divadlo Maškara Praha / režie: Josef Škarka

Alois a Vilém Mrštíkové, Josef Škarka: Tohle není Maryša

PROČ DNES HRÁT O TRAVIČCE Z VESNICE

Rozhovor s režisérem Josefem Škarkou

Proč právě Maryša? Co vás zaujalo na jejím příběhu a co vás vedlo k tomu, abyste ji inscenoval?

Příběh vzniku této inscenace je až takový organický, ono si totiž spíše téma vybralo nás, než my téma. Divadlo Maškara hledalo režiséra, je to už tak čtyři roky zpátky, a já jsem si říkal, protože jsem profesionální zpěvák a pohybuju se v divadle, že bych chtěl zkusit i režii.

Takže jste se to rozhodl zkusit na amatérské scéně?

Mě prostě baví divadlo obecně, tak jsem jim nabídl, co to zkusit spolu, a co zkusit zrovna Maryšu. Já mám tak nějak v hlavě, že zrovna Maryšu ochotníci často dělávají, že je to kus pro ně. Ono to bylo opravdu ale spíše podprahové, ten konkrétní důvod, proč zrovna Maryšu, ten je mi neznámý.

Když tedy nevíte onen prvotní impuls, existuje něco, čím jste se nechal inspirovat?

Pro mě byla důležitá spíše samotná práce na tom kusu, která byla vedená v několika rovinách. Protože jsem profesí hudebník, snažil jsem se o nějakou kompozici, snažil jsem se střídat

dominanty, nějaká místa jsem odlehčil, jiným zase ponechal takový ten tíživý dramatický nádech. Další důležitou rovinou pro mě byla práce s hercem. Možná jste si všimli, že na scéně toho bylo opravdu pramálo. A to byla právě výzva, udělat divadlo, které podporuje imaginaci, divadlo, které vychází zevnitř z herce, aby se herec sám mohl vyjádřit, a aby to jeho vyjádření bylo co nejmaximálnější.

Takže jste nechával hercům volnost? Pracovali jste na tématu společně?

Určitě, naše Maryša je vystavená na takové zvláštní hudební formě, skoro jako kdyby to byla sonáta, která začíná nějakým tématem, toto téma dále rozvíjí, variuje, přichází protitéma, přichází andante, poté jsou tam návraty nějakých témat, a tak dále. A v těchto drobných obrazech jsme se pak snažili hledat situace, které jsou nám důležité v běžném životě. Nemusí to být velké obrazy, stačí třeba nálada, například brouzdání trávou, když se potká poprvé Francek s Maryšou.

A tím jste se Maryšu snažili připodobnit současnému divákovi?

Rozhodně jsme se snažili, a to mě

přivádí k jednomu z hlavních důvodů, proč jsme se rozhodli Maryšu zrovna dnes hrát, proč dnes hrát o travičce z vesnice. To téma se nám vylouplo právě onou předscénou, a já to shrnu stručně jednou větou: „Ne všechno, co si přejeme, je pro nás dobré.“

Co vás vedlo k té žánrové hře, kterou jste předváděli? Měli jste tam komediální prvky, které se střídaly s tradičnějším dramatickým uchopením hry, poté zase přišly až prvky fantastní...

Snažili jsme se hrát především s obrazy, docela jsme je variovali až k takovým absurdním scénkám. Zrovna monolog Maryši, když za ní přijde Francek, mi přijde úplně jiný než ostatní text. Je košatý, je velice literární, velice krásný. Chtěli jsme v inscenaci spoustu věcí ponechat kvůli účtě k bratřím Mrštíkům. Ona žádná interpretace není špatná, důležitý je samotný proces interpretace. A to byl také náš cíl, abychom diváka přinutili nad Maryšou přemýšlet, i za cenu toho, že si bude myslet, že je třeba naše interpretace špatně.

Anežka Malčíková

V RUKÁCH OSUDU

Maryša bratří Mrštíků je jedním z nejhranějších dramát v českém divadle. Tradiční příběh psaný umělým nářečím svádí k různým parodiím, digestovým verzím i k dalším experimentům. Seriózní, psychologický výklad hry je však na jevištích vidět pořád nejvíce. Taktéž divadlo Maškara vzalo Maryšu vážně. A svůj záměr vložilo do rukou Osudu. Ostatně podléháme mu všichni, že? Tvůrci se to divákům snažili připomenout už před začátkem představení, kdy představitel Osudu rozdával lidem papíry, na které si každý mohl napsat své přání. A poté, co si Osud na jevišti přestavěl rozházené hospodské židli na divadlo Svět, mohlo se začít hrát.

Jako první vstoupil na scénu Vávra, nejprve si vybral židli bílou, aby nakonec zvolil černou. Závisí však život na přání člověka? Osud mu vidí do karet, rozehrává scény podle svého gusta, pohrává si s každým divoče a nevyzpytatelně. Maryša si přála lásku. A mělo se jí dostat lásky vrchovatě. Ale dostalo se jí vůbec nějaké? Není právě tato postava tragická v tom, že všichni sledují svoje cíle a zájem Maryši je pro ně vedlejší, i když se jí všichni zaklínají? Přání je v představení divadla Maškara vyřčeno, role jsou rozdány, je možné roztočit kola Osudu, je čas začít handlovat se životem někoho druhého, prodat ho za výhodnou cenu.

Ve snaze vyhnout se realismu a psychologickému jevištnímu jednání, vsadil režisér Josef Škarka na symbolickou scénografii jednoduchých dřevěných židlí, na jistou hereckou stylizaci. Tě však s postupem času ubývalo a protagonisté se dostávali do poloh herectví, které ví, že v divákovi je potřeba vzbudit silný pocit, nejlépe sentiment, aby si hru užil.

Nadějný začátek představení divadla Maškara, který sliboval zajímavou formu a osobitou výpověď o tragédii mladé dívky, se postupně obrátil v monotónní traktování známého příběhu bez jakékoli vnitřní energie. Režisér se nechal okouzlit formou, ale pozapomněl na obsah, na vnitřní výklad silného dramatického textu, na svůj vnitřní postoj k němu. A to navzdory tomu, že o něm popsal v divadelním programu spoustu řádků. Divák se z jeho nastudování bohužel nedozvěděl nic o tom, jak smýšlí o jednotlivých postavách, o jejich motivacích k jednání, o tom, co pro něj hra vlastně představuje, o čem vypovídá. Zbyl mu tak jen jednoduchý příběh dívky, kterou rodiče proti její vůli provdali za starého surovce. Nic víc. Na to je hodina a půl příliš dlouhá. Obrácení zrcadla do publika, aby si každý divák uvědomil, že Osud si krutě pohrává i s ním, tak pak působilo dvojnásob jako klišé bez vnitřního obsahu.

- Myslím si, že hodina a půl bez přestávky je docela odvážný počin.

- My jsme zasaženi, byla to úžasná souhra herců, mohli jsme na nich oči nechat.

- Pro mě to byla jedna velká lekce herectví a vzájemnosti na jevišti. Úžasné souhry, soustředění a musím říct, že jsem doopravdy zasažena.

- Nejvíce se mi líbilo, že tam hrál můj vnuk. Měla jsem slzy v očích, když umřel.

- Silné a skvělé, nejlepší Maryša, kterou jsem viděla.

- Chyběla mi motivace postav.

- Pro mě to bylo příliš segmentované, nemělo to jednotnou linku.

- Já nechci být zlý, řeknu jen, že mě to neoslovilo.

To, že režisér nedovedl zprostředkovat svůj výklad textu, se odrazilo i na výkonech herců. Jednání svých postav nevztahovali k žádnému tématu, k žádnému vývoji. Přitom například scéna, kdy Lízalová cpe muže chlebem, jasně ukazuje, že soubor, resp. režisér by potenciál k výstavbě zajímavé inscenace s vlastním postojem měl.

Marně pak přemýšlím nad názvem Tohle není Maryša, kterým se soubor distancoval od známého dramatu a chtěl dát najevo, že připravil netradiční hru na motivy bratří Mrštíků. Tu jinakost jsem však kromě zasažení do rámce Osudu nikde nenašla.

Zuzana Vojtíšková

František Zborník: Skřivani už jen v Shakespearovi

TENHLE TEXT BY LIDÉ MĚLI VIDĚT

Rozhovor se souborem Zmatkaři Dobronín

Napsal František Zborník hru pro vás nebo jste si ji u něj objednali?

František Kunst: Tuhle hru napsal, protože ten Frank byl nějaký jeho vzdálenější příbuzný, ale nenapsal ji pro nás. Nám se zdála dlouhá. Při čtení jsme zjistili, že trvá tři hodiny a myslím si, že už nynější stopáž je na hraně. František pro nás upravil začátek a dopsal tam scénickou poznámku. Původní text byl napsán, ale společně jsme škrtili, aby představení dosáhlo únosné délky.

Probírali jste s Františkem historické reálie?

František: Ano, s historií nás seznámil. Julie Hrušková existovala. I to, že se sem Frank dostal na parníku je pravda. Julie Hrušková dále převáděla, takže se Státní bezpečností měla konflikty neustále celý život. Na rozdíl od inscenace Julie nikdy neměla děti.

Říkáte Julie Hrušková, ve hře se ale jmenuje Kukačková.

František: Je přejmenovaná, protože se inscenace neдрží přesných reálií.

Stává se, že po představení přicházejí diváci a vyprávějí příběhy ze své rodinné historie?

František: Po premiéře se to stalo. Já pocházím z německé rodiny, děda sloužil ve Wehrmachtu a v Brně byla Kauza Budínka, kde po válce tloukli Němce, původní obyvatele a strejda byl v Rudých brigádách, které je pomáhaly likvidovat, takže je to podobný příběh jako v inscenaci. Dědeček byl sice fajn a hodný, ale byl to hajzl a já jsem toho strejdu měl jako dítě rád, co s tím mám dělat? (Smích)

Do rozhovoru se zapojuje režisér Ladislav Valeš.

Ladislav Valeš: S inscenací jsem dlouho otálel, pořád jsem hledal mouchy. Františkovi asi došla trpělivost, řekl, že by už přišel čas inscenovat. Nabídl jsem, že bych rád hru dělal s Dobronínem, on s tím souhlasil a byl se podívat na první zkoušce.

Dopsal nám roli scénické poznámky, protože už od začátku jsem měl představu, že tam František bude jako pomocník a zároveň nějak prospěšný. Původní předloha byla dlouhá, spoustu věcí jsme odstranili. Víte, jak je to těžké pro autora, vždycky mu záleží na každém slově, ale František byl výborný a velmi trpělivý. Pak už ani

raději nechtěl vědět, co jsme mu tam škrtili. Když přijel na premiéru, byl velmi těžce nemocný, takže inscenaci přijal tak, jak byla. My jsme byli rádi, že jsme mu udělali radost, a hlavně nás práce s ním obohatila.

Je to velmi složitý text, který by lidé měli vidět, je škoda, že se paní Hrušková premiéry nedožila, my bychom určitě měli zájem jí inscenaci ukázat, i přesto, že je upravená, aby byla dramatičtější. Znáám Františkovy texty, sleduji jeho dráhu už od začátku a považuji tento text za jeden z nejsilnějších, který napsal. Vždycky do svých textů tahal i své životní příběhy a dotýkaly se jeho životní pouti, ale v tomto případě se on jako občan vypořádával s tím, co cítil jako povinen napsat kvůli vlasti, kvůli minulosti. To je myslím velká deviza.

Spolupracujete s Pamětí národa?

Ladislav: Ne, jen sledujeme příběhy a příběh Julie Hruškové je v Paměti národa zaznamenaný.

Irena Knetlová

ZKRÁTIT, ABY MĚL PŘÍBĚH ŠANCI

Hru Františka Zborníka Skřivani už jen v Shakespearovi přivezl do Volyně DS Zmatkaři Dobronín. Text se věnuje skutečnému příběhu statečně ženy, která pomáhala utíkat lidem za svobodou a za to byla taky dělnickou třídou rázně potrestána kriminálem. František Zborník text orámoval současným příběhem pátrání po osudech této ženy a osudech jejích osudových mužů.

Na předním místě volyňského představení pro mě stojí herecké výkony Terezy Fialové, Vladimíra A. Mátl a Ondřeje Novotného. Obzvláště představitelka ženských hrdinek dokáže velmi uměřeně přecházet od banálních situací například v kině či na autobusové zastávce až k expresivním hereckým výrazovým prostředkům v okamžiku osudového ženského bolu, vzdoru, ztráty svobody. Pravdou je, že ne vždy je šev mezi těmito polohami a postavami z hlediska výrazu zřetelný. Jako diváci samozřejmě z vnějších prostředků víme, koho zrovna herečka hraje, ale bylo by pro hereckou práci užitečné oddělit tyto postavy akcí, jednáním ještě více. Tato výtka není na druhou stranu taková, že by fatálně měnila či znehodnocovala inscenaci. S větším soustředěním by při talentu Terezy Mátlové určitě bylo možné tento nedostatek odstranit.

Silnou stránkou představení je samotný „vnitřní“ příběh osudu Julie Kukačkové. Příběh odvážné a zrazené ženy, která přijde o dítě i o možná životní lásku. Text Františka Zborníka je díky této dějové lince velmi atraktivní, silný i dojemný.

O něco slabší, hůře uchopitelná, je linka „telefonické telenovely“, která ani scénicky nepřináší jasné a ostře ohraničené situace, které by posunovaly děj výrazně kupředu. Jsou to naopak zpomalující a zdlouhavé telefonáty skoro bez jednání. Vše je jen a pouze opřené o slovo. Stejně tak retardující byl chvílemi part průvodce (scénické poznámky), který to, co už vyslovil, ještě zbytečně ilustroval přestavbou, prací s rekvizitami a podobně.

Pokud by se jeho úloha vyčistila, provedla se inventura nutných a naopak zcela zbytných přestaveb, podařilo by se inscenaci zkrátit a pocitově ji výrazně zrychlit. To samé platí o výše zmíněném telefonickém rámci. Zkrácení textové a redukce přestaveb by, podle mého soudu, zvýraznilo nosný a originální příběh trojúhelníku Julie, Frank a Žigy - skutečný příběh ze zavšivených a ztracených 50. let v Československu. Příběh Paměti národa a vlastně jeho svědomí by pak stál daleko výrazněji nad příběhem současným, ve kterém hrají Kornélie a redaktor. Ten je totiž alespoň pro mě „jen“ okolností, díky které hlavní příběh spatří světlo světa.

Být kratší, soustředěnější na to silnější a nosnější a být rychlejší (alespoň pocitově), pak by diváci dostali představení, které by jejich emocemi pohnulo znatelně více. Představení, které by jasněji řeklo, že romantičtí skřivani lásky mají možná místo v dramatické literatuře Shakespearově, ale neměli sebemenší šanci v nelidské totalitě s šibenicemi a lágry a na hraně to mají i v současnosti, kdy příběh prodává a investigaci se cynismem sobě vlastním věnuje bulvár.

Martin Rumler

Zajímavý text a předloha. Výkony herců v nasazení, ale zdlouhavé.

Lenka

Moc pěkné, zasáhlo mě to velmi, akorát už jsem hodně unavená a říkala jsem si, že je to na mě moc dlouhé. Myslím si, že by to šlo zkrátit, ale jinak je to moc pěkné a herecké výkony výborné.

Jitka

V tuhle chvíli nevím, co si o tom myslet. Nebylo to tak dlouhé, jak jsem očekával, těch dvou hodin jsem se bál. Dvě hodiny u tohoto představení mi nepřipadaly tak strašné a na druhou stranu jsem někdy nechápal, proč dělají určité věci. Zbytečné zabíhání do detailů, jindy to, co by stálo za to říci obšírněji bylo stříhnuté. To jsou drobnosti, ve finále se mi to líbilo.

David

Bylo úžasné, jak dva herci takhle zaujali lidi, bylo to super, herecké výkony perfektní i to, jak dokázali přepínat z tématu k tématu.

Milan

Mně se to moc líbilo, je tady z naší strany ještě Frantovi poděkování za takový příběh. Vážím si toho příběhu, protože nebyl vykonstruovaný, nebyl vymyšlený, do značné míry byl napsaný podle skutečnosti, a přesto to bylo nesmírně poutavé, možná i poutavější, než kdyby si někdo chtěl něco vymyslet a vyfabulovat. To se Františkovi moc povedlo a samozřejmě i souboru a režiséru Valešovi a těm dvěma hlavním představitelům, zejména dámě.

Honza, Klášterec

FRANTIŠKOVÍ JSME SLÍBILI 50 REPRÍZ

Rozhovor s Miroslavem Pokorným

Jak probíhala vaše spolupráce s Františkem Zborníkem?

My jsme se s Frantou znali dlouho, to nebyla první hra, kterou pro nás dělal. Napsal nám i hru v devadesátém pátém. Znali jsme se léta, i ze Šrámkova Písku. Město nás požádalo, zda bychom byli ochotní spolupracovat na výročí vzniku republiky. Písek je opravdu specifický tým, že to tam vyhlásili o čtrnáct dní dříve. Nás napadlo oslovit Františka, který by to mohl pojmout s nadhledem a humorem. Oslovil jsem ředitele Prácheňského muzea v Písku, který byl ochotný dodat podklady. Bylo to u Františka objednané, protože jsme věděli, že lepšího nenajdeme.

Při jakých příležitostech jste představení hráli? Nebo to bylo jen jednou?

Ne, už máme asi dvacátou reprízu, projeli jsme několik festivalů. Byli jsme v Dačicích a máme nabitý i podzim, zájem je. Dělalí jsme to i jako školní představení pro děti. Nevím, co si z toho odnesly. Frantovi jsme slíbili padesát repríz. On na nás kouká ze shora, takže není úniku, ale hrajeme to rádi, obzvláště když je publikum tak dobré, jako dneska.

Hra vychází z pravdivé události, i postava Hanzlíčka a řezníka je pravdivá. Franta potřeboval někoho, kdo celou hrou provede a našel tuhle bytost. Myslím, že obyvatele Písku to hodně pobavilo, ale byli jsme rádi, že nejen je. Baví to i lidi mimo Písek.

Vnímáte rozdíly, když hrajete v jiných městech?

Ne, je to o publiku. Někdy je slabší, někdy lepší, myslím, že reakce jsou stejné, až na děti, ty se smějí v jiných momentech.

Byla hra původně připravovaná do plenéru?

Ne, my jsme po Františkovi chtěli jednoduchou scénu, světla a hubu. Ještě jsme venku nehráli, ale ta možnost tady je, dokonce to budeme hrát venku poprvé. Myslím, že to zvládneme, i když atmosféra divadla je atmosféra divadla.

Jak moc jste zasahovali do textu?

Těch úprav tam bylo minimálně, František zvládl udělat korekce sám, něco jsme pak konzultovali telefonicky, protože on nemohl být na závěrečných zkouškách. Ptal jsem se ho, zda můžeme použít třeba ty čabajky jako

zbraně, abychom nevybočili z jeho představ. Jediné, co nás mrzí je, že den před premiérou František zemřel. To bylo nejsmutnější, jinak to byla hrozně veselá práce.

Jaká je historie vašeho souboru?

Nejsme klasický soubor, s Romanem jsme dělali historický šerm a když vzniklo Divadlo Pod čarou, tak se dali dohromady šermíři, hudebníci a divadelníci. Když byl čas, udělali jsme divadlo. Nejsme ti, co chrlí tři premiéry ročně, ale spíš jedno za pět let, ale třeba se to změní. Teď máme dobrou partu, rádi bychom udělali příští rok nové představení.

Hráli jste s nadsázkou, dokázal byste popsát, jaká byla a je česká povaha?

To je jako dnes. Myslím si, že lidé si určitě uměli dělat humor, někteří byli závistiví, někteří byli pomstychtiví, tak jako v každé době a určitě tam byly mraky hodných lidí a myslím, že František si klade otázku: změnili jsme se za těch sto let vůbec? Byly tam narážky na současnou politickou situaci, kterou tam František, dle mého, nenásilně dostal.

Irena Knetlová

ŠIKOVNĚ NAMÍCHANÝ PÍSECKÝ KOKTEJL

Historické omyly a přešlapy bývají vděčným zdrojem pro dramatické texty, revue, kabarety či kramářské písně. Divadlo Pod čarou Písek si ve spolupráci s autorem a režisérem Františkem Zborníkem vzalo jako inspiraci pro svou hudební komedii *O 14 dní dříve* aneb *Svoboda nadvakrát sto let starou událost*. Příhoda s vyhlášením republiky už 14. října, která přivedla některé její aktéry až do vězení, je po stu letech úsměvnou historkou. Není divu, že zaujala píseckého rodáka Františka Zborníka, který byl mj. i prvním vodňanským starostou po sametové revoluci v roce 1989. Dokázal si tak jistě velmi dobře představit převratovou atmosféru a choulostivost celé situace z konce první světové války, kdy se bouralo mocnářství. Své zkušenosti s rychlým překabáťováním i následnou opatrností a váháním zástupců města a jiných papalášů zakomponoval do textu přesvědčivě a s nadhledem.

Zmíněný historický omyl chytře zkombinoval s lyrickým románem Fráni Šrámka *Stříbrný vítr*, který se odehrává taky v Písku a hovoří o vzpouře, sbírání trpkých životních zkušeností i o naději v lepší budoucnost. Třebaže román staví na zcela jiném východisku, mládí a naivita hlavního hrdiny Jeníka Ratkina a Aničky Karasové Zborníkovi posloužily jako metafora pro nadšení, revoltu a důvěřivost píseckého lidu.

Atmosféra *Stříbrného větru* a úryvky *Šrámkových* básní vytvořily prostor pro milou naivitu a žánr kramářských písní pak přinesl inspiraci pro pepřejší projevy řeznického mistra, vypravěče oné historické události, resp. drobných situací, které ji předcházely a tvořily. Zborníkovi záměru velmi šikovně přizpůsobili František Poklop a Bohumil Uher scénu, tj. velký stolní kalendář s vyobrazením panoramatu města Písek. Jednoduchým otáčením „listů“ se tak na jevišti objevil vlak nebo auto. Střední část kalendáře s rolovací oponkou pak vytvořila malé kukátkové jeviště, vhodné pro předvádění komických obrazů. Scéna byla flexibilní a funkční, vkusně provedená, a navíc tvořila i horizont, resp. paraván, který posloužil hercům při provádění rychlých převleků.

Příběh o píseckém faux pas se Zborník rozhodl vyprávět prostřednictvím očitého svědka, řeznického mistra z Velkého náměstí. Postava bodrého chlapíka a jeho ženy umožnila Zborníkovi uplatňovat lidový humor, aniž by působil falešně. Herci Divadla Pod čarou nepřehrávali, dařilo se jim přesně pointovat situace a zbytečně se v nich nevrtil s touhou vytěžit levně další vtip. Gagy naopak příjemně vršili a nechávali je proplynout zdánlivě bez povšimnutí. O to víc nabízená lidová komika, navíc propojená s rozvernými písněmi a hudebními vtípky, fungovala.

Písečtí zkrátka dobře využili svůj patriotismus, dokázali se inspirovat drobnými i významnějšími regionálními reáliemi, kterými se upřímně bavili a nastavovali jimi zrcadlo současnosti. Své nadšení a energii bez problémů přenesli do publika.

Zuzana Vojtišková

Bylo to energické, chytrý humor a vtipné nápady, za mě palec nahoru.

Martina

Bylo to super, připomíná mi to Slavnosti pětilisté růže, komediální, fraškovité představení, což je hrozně příjemné.

Roman, Praha

Úžasné! Dva krásné a rozdílné kusy od Františka Zborníka. František k nám jezdil do Horažďovic jako předseda odborné poroty, u nás je postupová přehlídka, moc na něj vzpomínáme.

členka souboru z Horažďovic

Mně se líbilo, perfektní, bylo to oživené hudbou, a to je vždycky dobré.

Divadelní spolek Rájec-Jestřebí

Mile mě překvapilo, bylo to hravé, chytré a aktuální, bavilo mě to. Děkuju jim za to, ještě bych inscenaci vyčistila, aby byly jasnější některé pointy, pak by se i inscenace pocitově zkrátila, za mě dobré představení.

Helena, Praha

Pro mě to bylo nepředvídatelné, mě to bavilo.

Gabriela, Brtnice

Mě bavilo moc, jak je to bavilo.

Bětko, Kralupy

...dokončení ze strany 1

...rok jen dva víkendy. Diváci mohou vidět Nebezpečné vztahy v Chebu, Homevideo v Mostě, Sherlocka Holmese a Psa Baskervillského v Šumperku, Ženu v černém na Kladně. Dělal jsem také Pinterovy Narozneniny v Příbrami nebo Saturnina v Mladé Boleslavi.

Věnuješ se amatérskému divadlu i jinak než jako lektor?

Ano, jako režisér. S brněnským Divadlením studiem V, se kterým jsem dělal Grönholmovu metodu, jsme nyní měli premiéru hry Knihovna. Je to současná hra Scotta Z. Burnse, kterou jsem přeložil a režíroval. Psychologické drama se zabývá fenoménem střelby ve školách. Premiéru jsme měli před čtrnácti dny a protože stály prostor má Věčko v ZUŠ, řekli jsme si, že je vhodný k uvedení takové hry.

Co tě vlastně baví a zajímá na amatérském divadle?

Jak v něm má člověk kořeny, tak ho to k němu pořád nějak táhne a rád se tam vrací. Jinak je divadlo úplně stejné, ať už se dělá amatérsky, nebo profesionálně.

Martin Rumler

KRÁTCE

Čajové doupe

V pekle Na Nové nově otevřela čajovna s vybranou nabídkou rumů, kávy, čajů, vodních dýmek, jakož i dalších pochutin, popijin a pokuřin. Neváhejte a navštivte ji!

PS.: Hledají se herci, kteří by se ujali role živého poutače na tuto provozovnu. Pomozte nám očajovat davy!

Reklamní sdělení

Jste od divadla?

A nejde to dolů?

Smyjte ze sebe všechnu dramatickou špínu na volyňské plovárně!

Otázka dne

Prdí stříbrný vítr?

Před vašimi odpověďmi nebudeme strkat hlavu do Písku.

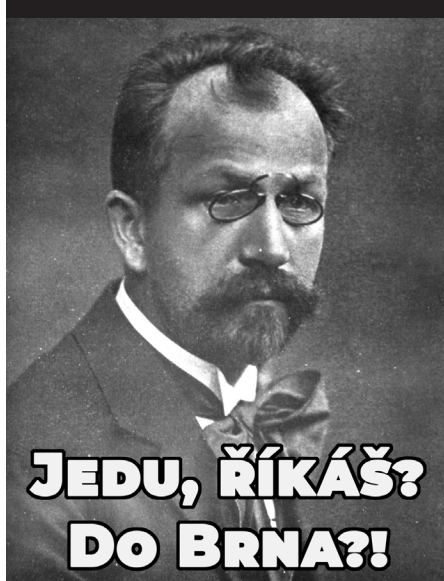
Moudro dne

Když neumíte vytvořit dramatickou situaci na jevišti, vytvářením dramatické situace při diskusi s porotou to obvykle nezachráníte.

Číslo dne

1 počet fenek, které poctivě sledují všechna festivalová představení

MEM DNE

PROGRAM

Neděle 30. června 2019

10.30 Z DS Vojan Libice nad Cidlinou /

režie: Jaroslav Vondruška

Vlastimil Peška: **Měla babka čtyři jabka** (DP)

14.00 NN DS Rájec-Jestřebí / režie: Iva

Šimková

Anita Augustin: **Jednou hole, jednou na nože**

17.00 NN Divadlo Prkno Veverská Bítýška

/ režie: Eva Petřelová

Kateřina Rudčenkova: **Vůně třešňového dýmu**

18.40 MS Diskuse (Jednou hole, jednou na nože)

20.00 NN Vlastenecký divadelní spolek

VLASTÍK Vrchlabí / režie: Jiří Severýn,

Jana Erbenová

Leo Rosten, Miroslav Hanuš: **Pan Kaplan má třídu rád**

22.45 MS Diskuse (Pan Kaplan má třídu rád, Vůně třešňového dýmu)

Pondělí 1. července 2019

10.30 (sraz Na Nové) Komentovaná

prohlídka města Volyňě (DP)

14.00 NN Rádobydivadlo Klapý / režie:

Václav Špirit

Maxim Gorkij: **Vassa**

17.00 MS Diskuse (Vassa)

18.30 NN Ty-já-tr/HROBESO Praha /

režie: Štěpán Pácl

Roland Schimmelpfennig: **Zlatý drak**

20.30 Diskuse (Zlatý drak)

21.30 NN Divadlo Exil Pardubice / režie:

Jana Tichá

Eurípidés, Petr Kolečko: **Kauza Médeia**

23.15 MS Diskuse (Kauza Médeia)

Zpravodaj celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyňě 2019. Redakce: Anežka Malčíková, Irena Knetlová, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.